

Legenda o vuku sa zelenim očima

Anastazija Debeli

Nekada davno na sjeveru kada je nastao planinski prijevoj nad Velikim jezerom, šumom su šetali vuk i vučica. Kraj crne stijene uz potok upadoše u crnu rupu koja je bila tako duboka da nisu mogli iskočiti van. Nakon 3 dana njihovu nevolju vidjela je iz krošnje drveta vjeverica Kiti. Vidjela je i patuljka uz rub šume, kojeg je lijepo pozdravila, darivala ga sa nekoliko lješnjaka i dovela do glasnog vučjeg para.

Patuljak je vukovima obećao da će ih izbaviti, ako mu dovedu na isto ovo mjesto malog vuka sa najljepšim očima iz njihovog legla. Oni su pristali, jer nisu kanili imati djece bar još godinu dana i činilo im se to tako daleko.

Kada su dobili vučice, kao i pola njihovog čopora, zagledali su im se u oči i zaključili da svaki od njihovih 5 vučica ima prekrasne oči, pa da zbog toga ne mogu izdvojiti jednog i zanemarili su obećanje.

Ipak mi znamo da je jedan njihov potomak bio pomalo neobičan, a nazvali su ga Zen. Imao je zelene oči i volio je uzgajati salatu i cvijeće, lov ga je manje zanimao. Rado je razgovarao sa vjevericom Kiti, jer je ona iz druge perspektive drugačije vidjela svijet od njega. Od cvjetnih peteljki ispleo je ruksak i u njemu je vjeverici donosio razne sjemenke sa svojih lutanja po planinama Velebita.

Kada je Zen navršio godinu dana iznenada su mladi vukovi počeli nestajati iz čopora.

Vjeverica je odozgora motrila teren i vidjela da su vukovi u trku kroz šumu samo propadali u crne rupe i da se zemlja nad njima odmah zatvorila.

Svima je bilo jasno da to ima neke veze sa Zenom i obećanjem njihovih roditelja patuljku, pa su vučju obitelj pozvali na proplanak i naredili Zenu da napusti vučje pleme, ode kod crne stijene kako je patuljak tražio i zaustavi nestajanje ostalih mladih vukova.

Zenu se baš i nije išlo, nije bio sklon žrvovanju, ali je ipak pošao u susret sudbini. Društvo mu je pravila vjeverica Kiti. Kada su došli do potoka i sjeli uz crnu stijenu odmah se otvorila crna rupa i progutala ih.

Pali su ravno usred glavnog trga u podzemnom gradu patuljka ispred gradonačelnika patuljaka. Upitali su ga koji je razlog njihovog dolaska u zemlju kojoj ne pripadaju.

Gradonačelnik im je objasnio da postoji legenda u kojoj će vuk sa zelenim očima osigurati zadovoljstvo i nastavak loze Plamenastih patuljaka. Smjestili su ih u kuću na glavnom trgu i nastavili živjeti kao što su i prije dolaska Zena i Kiti.

Zenu se nije sviđala ideja da provede život u podzemnom gradu bez sunca, mjeseca i planinskog friškog zraka. Zajedno sa vjevericom smislio je plan za bijeg bez sentimentalnosti prema legendi radi koje je zatočen. Izjavio je pred zajednicom patuljaka da će izgubiti sjaj u očima, jer ne može više živjeti bez klorofilila iz zelene salate, a upravo taj sastojak obnavlja smaragdno svjetlo, životnu silu u podzemlju koja djeluje povoljno na razvoj i snagu novog naraštaja patuljaka 21 stoljeća. Savjetovao ih je neka krenu za vjevericom, koja će im pokazati put do nepresušnog izvora energije, polja zelene salate. Kiti je bacala sjemenke ispred sebe i podzemni se hodnik otvarao pred njima, a čim bi svi prošli on bi se zatvorio.

Izašli su usred polja zelene salate i njegovanog cvijeća. Svaki patuljak trebao je uplesti cvijeće u kosu i pojesti jednu glavicu salate. Dok su patuljci jeli salatu okruženi cvijećem, Zen i Kiti su pobjegli.

Čarobno sjeme patuljcima nije dozvolilo da otvaraju rupe u zemlji, pa su se nastanili na površini zemlje blizu potoka, sagradili grad od drveta, a na amblemu grada nacrtali potok, crnu stijenu i salatu. Vuk se vratio svom čoporu i sa vjevericom ušao u nadaleko poznatu vučju legendu o "Vuku sa zelenim očima " koja se i danas prepričava u divljim šumama Pešćenice.

Sloboda u istini

Biserka Brunović

Jednom davno, živjela je jedna obitelj. Imali su troje djece, jednu kćer i dva sina. Otac je bio postolar, vrijedan i pošten čovjek. Strpljivo je radio, jedan sin mu je uvijek pomagao, a drugi se samo gledao u ogledalo zbog svoje neke ljepote, bio je bahat, i pakostan. Svi su jednostavno prihvatili njegovo ponašanje, te strpljivo čekali da ga život odnese u pravom smjeru. Majka je bila marljiva i vrijedna, uvijek je ugađala svima. Iskreno je voljela svoju djecu i muža.

Kćerka je bila nježna plave kose, krasnih plavih očiju, lijepog stasa i umiljatog glasa. Stalno je o nečem razmišljala, ali ju nitko nije razumio i nije mogao shvatiti. Jako je voljela lijep krajolik gdje su živjeli, svoje roditelje i braću, ali svejedno nije bila potpuno ispunjena i sretna. Maštala je o istinskoj slobodi i životu. Biti potpuno slodan kako je to prekrasno, disati punim plućima, voljeti baš sve ljude i sve oko sebe!

Maštala je o putovanju svemirom, jer je osijećala da će naći slobodu baš tamo, te biti potpuno sretna. Roditelji su bili zabrinuti zbog njenog ponašanja, ali su uvijek bili blagi.

Braća nisu obračala puno pažnje, jer nisu mogla razumjeti njezine borbe i razmišljanja. Djevojka je moli svakog dana, a posebno noću da ju neka viša sila odvede u svemir. To se jedne noći i dogodilo. Točno u ponoć stvorila se u njezinoj sobici prekrasna ptica, kakvu do sada nije vidjela i jakim vjetrom odnijela u svemir. O kako je bila sretna! Nije osijećala nikakav strah, već naprotiv veliku sreću i lakoću krasnu energiju. No kad bi se vratila na zemlju, opet isti osijećaj. No bila je uporna pa je ptica dolazila svake noći. Tako su putovale noćima i noći svemirom. Dugo dugo. Trud se isplatio došla je nagrada. Iskreno je ispričala svojoj obitelji o putovanjima, i gle čuda! svi su dobili slobodu življenja, osim bahatog brata, koji je još puno puno godina morao raditi i truditi da bude slobodan i sretan, a djevojka je svima prenosila istinu života, i tako bila korisna ne samo sebe nego i cijelom prekrasnom planetu.

Jednog dana udala se za hrabrog i dobrog mladića, drvosječu, koji je volio prirodu i skroman život, a nju i djecu iskreno volio. Tako su širili ljubav, i dugo, dugo sretno živjeli. Čarobna ptica dolazila je na velike praznike, i uživala zajedno s njima.

Početak:

Jednom davno, davno u čudesno lijepoj zemlji, gdje se planine sastaju sa obzorjem, živjela jedna obitelj. Primali su sve darove Božje, bili sretni i beričetni.

Kraj:

Oženiše se i bijahu sretni i bogati, raskošno lijepi, blagoslovljeni, pijaše puno slasnog rajskog vina, imajući puno zdrave snage i sreće.
Meni dadoše vina i okrijepiše mi srce i dušu.

Metarmofozoza

Ivan Pavičić

Tamo daleko, daleko, u zemlji Hrvatskoj, žvjela je jedna sretna obitelj. Vrijedna mama, vrijedan tata, Martina, Ivana i Mia. Tri dugokose, prelijepe, princeze. Svaka je bila bajka za sebe. Radost i ponos svojih roditelja.

I tako, jednog dana, nadvili se teški oblaci, ma šta oblaci, planine! Najmlađa ćerkica u cvijetu mladosti i ljepote, kad se najmanje očekivalo, i to poslije zajedničkog nedeljnog ručke, poslije švarcvaldice, nasmješena, vragolasta Mia, kakva je inače i bila, izjavi: "Ja si želim obrijati pola glave!"

Otac glumeći potpuni mir, pokaza svoj očinski autoritet. "Ne dolazi u obzir!" Reče još i "Željeli smo kćer i dobili smo preljepu kćerkicu. I sad bi ti rugobu, strašilo stvarala od sebe? Izbij iz glave te misli!", oštro reče otac.

Ali mama je jedva šutjela. Ponovo je pobjedila samu sebe, dočekala je da otac kaže svoje i onda ona započne svoje. Bila je to buca riječi. Tornado emocija. Prava jezikova juha. A što je rekla? Ne sjećam se. Vrlina mi je ne pamtiti ružne riječi. Majka se smrkнула i cijeli dan, nije ni jednu jedinu riječi progovorila.

A kći ko kći, slika i prilika svojih roditelja, ali njihovih mladenački dana.

Sljedećeg dana, a i kasnije, nitko nije ni spomenuo želju naj mlađe kćeri.

Ona je bila žalosna, ni treći dan nije mogla shvatiti, razumjeti, ovakvu roditeljsku reakciju, a očekivala je da će roditelji kao i uvijek prihvatiti njeno odrastanje i uklapanje u društvo.

Sjećala se kako su kupili Marte i zelene vezice. Zelene vezice, ako to još netko ne zna, znače da je spremna za fajt. Trenirala je Krav Maga i nije se bojala nikoga. Pa i bez velike riječi, moji su mi dragi roditelji, prihvatili da u 11 sati u kući moram biti. Istina, nisu bili oduševljeni niti su mi odobravali pušenje, ali su povećali džeparac, sve poradi lijepe cifre za cigarete i to samo da bi i dalje imala za gablec, a ne sav novac trošila na duhan. A sada od ovog, tako banalnog, prave scenu. Zbilja su se pretvorili u konzervativne konzerve, zatvorene za sva životna kretanja. A tako sam ih lijepo htjela iznenaditi, obradovati, s mojim novim stalingom. Da su prihvatili ovu moju ideju, imali bi što i vidjeti. Predivni novi imidž, pola glave obrijane. A nisu vidjeli dalje od od svog nosa i mog razdjeljka na mojoj glavi. Kosa od razdjeljka na dalje, lijepo je pokrivala obrijanu polovicu glave i nitko ništa nije primjetio, začudo ni sestre. To je trebalo biti iznenađenje i za njih.

Ali samo nakon sedam dana, istina je na vidjelo izašla. Mami je bilo čudno njeno ponašanje. Nije se dala više pomaziti i mami je sinulo. "Obrijala je glavu!" Skoro da se nije srušila, infarkt je skoro udario, a da je udario, umrla bi i ušla bi u novu reinkarnaciju. Upravo sjedova kuja se kotila. Ne bi ona mogla bez nas, kao psić bi nam se pridružila. Ali ako nema reinkarnacije, već samo spasenje po Isusu i raj? Odbila bi, odbacila bi raj i vječno zajedništvo s Bogom radi nas. Istini za volju, ova vjerska učenja sam spomenila samo kako bi prikazala koliko nas je voljela, a bila je ateista kao i moj otac Ivan. Ateisti su vam oni koji ne vjeruju u postojanje ni jednog Boga ili Božice. Ničeg nadnaravnog nema na zemlji ili u životima ljudi. Jednostavni su oni ljudi, s nogama i glavom na zemlji i k tome, u sadašnjem vremenu.

Raj je ovdje i sada, svim ljudima koji to žele i tvore ga, kažu oni.

I tako, kad je majka došla k sebi, tražila je odmah da otac dođe doma. Kada je trkom došao doma, imao je što vidjeti. Čudovište, nakazu. Nije imao riječi. Sjeo je u svoj omiljeni kaubojski stolac i lagano se ljuljao, očekujući da se probudi iz tog ružnog sna. Tri dana se nije ni pomaknuo, ni riječ progovorio. Ali trećeg dana, kada se je kćerkica bacila oko njegova vrata i tiho mu šapnula: "Volim te tatice!" Suze su potekle i on je progovorio: "Volim te kćerkice." Pogledali su se u oči i izljubili. Bila je opet lijepa svome ocu i s tom, polu obrijanom, glavom.

Znamo, metarmofoza je čudo prirode, ali je još veće čudo kada se dogodi u obitelji, u našim međuljudskim odnosima.

Čič miča, gotova je ova priča.

Jadranka Gottlicher

Trn

Prije mnogo ljeta živjelo dvoje mladih u susjednim selima. Jedno selo bijaše na brijegu, drugo u dolini. Seljani se susretaše samo na sajmovima i proštenjima. Mladić iz planinskog sela tražio je djevojku za ženidbu, ali ni jedna iz njegovog sela nije mu se svidjela. Djevojka u donjem selu bijaše lijepa, pametna i dobra srca te je zapela za oko svakom mladiću u svom selu. Na jednom od zajedničkih sajmovu ugleda mladić tu krasoticu i odmah se u nju zaljubi i počne udvarati, ali ga seoski momci batinama istjeraše. Jedan od momaka smjesta priđe djevojci zaokupljenoj razgledavanjem sajma i pokloni joj plavu vrpču za kosu. Na proštenju pojavi se djevojka kose ukrašene plavom vrpcom i spretni joj momak izjavi ljubav. Na sijelu objaviše mladi svoju ljubav roditeljima i selu. Roditelji odluče da zaručke imaju trajati sedam godina.

Zaručnici se viđaše samo na sijelima, sajmovima i proštenjima. Jednom zaručnik ne ode na sajam jer je želio raditi u svojoj radionici. Roditelji su pak djevojku s veseljem odveli na sajam. Na njega je došao i mladić iz gornjeg sela i nastavio sa svojim udvaranjem misleći da je djevojka slobodna. Djevojka ostade s njim sve do večeri i uživaše u njegovom društvu. Druge joj večeri ohrabreni mladić pokloni crvenu vrpču za kosu. Najposlije odoše do roditelja i objave svoju ljubav. Zaručnik iz donjeg sela bijaše ljut mjesec dana, drugi se mjesec stane zabavljati s drugim djevojkama, a treći se mjesec razboli. Uzalud ga je majka njegovala melemom, mirisnim travama i ljekovitom vodom. Zaželi mladić vidjeti svoju izgubljenu zaručnicu i posla po nju svoje prijatelje. Djevojka ne pristane poći. Pošalje on svog brata, ali i njegovu molbu djevojka odbije. Najposlije pošalje on svoju majku. Majčinim suzama djevojka ne odoli i odluči otići prvom zaručniku u posjet. Majčinoj molbi treba udovoljiti, a zaručniku je zaručnici vjerovati. Nakon posjeta bolesnikovom domu, što smatraše djelom milosrđa, djevojka se potpuno preda ljubavi novog zaručnika, ali on ostade povrijeđen i nepovjerljiv. Da dokaže ljubav pošalje on zaručnicu da sedam godina gradi njihov budući dom. Kad je dom bio gotov oni se oženiše. Premda je život tekao mirno, muž je i nadalje bio nepovjerljiv te za dokaz odanosti zatraži da žena gradi put do njihova doma. Rodiše se i djeca, ali trn zle krvi i dalje je probadao muževljevo srce. Žena osjeti taj trn i pokuša mužu pomoći izbaciti ga iz njegovog srca i povesti ga putem povjerenja. Muž je postao dobar domaćin i brižan otac, ali trn u njegovom srcu nije nestao. On zatraži od žene da sljedećih sedam godina sazida bedem oko kuće. Ona iz ljubavi prema njemu i djeci pristane, ali se teško razboli i legne u postelju. Povrijeđeni muž nastavi sam s gradnjom i sam brinu o kući i djeci. Brinuo je i o bolesnoj ženi, ali je ona u njegovom srcu i dalje osjećala trn zle krvi. Bivalo joj je gore svakim danom i najposlije umre.

Muž tek nad ženinim grobom pusti suzu, koja izbije trn zle krvi iz njegova srca. Trn pade na grob i izraste u grm prekrasne crvene ruže, koja i dan danas cvate.

Ivan Mlačić

TUŽNO-SRETNA DJEVOJKA - 333 DANA

Nekada davno na samoj obali rijeke u trošnoj staroj drvenoj kućici na rubu crnogorične šume živjela sa je sa svojom starom bolesnom majkom prekrasna plavokosa djevojka na pragu punoljetnosti s prekrasnim plavim očima koja je često bila zamišljena, tužna i sama.

Maštala je o svom idealnom mladiću kojeg je što prije željela sresti jer se strašno bojala da ne ostane stara usidjelica .

Bila je previše bogobojazna , molila se svakodnevno da joj ga dragi Bog obznani u stvarnosti mladića o kojem mašta..

Jedne noći za vrijeme strašne oluje sklapala je prstima svoje uši da ne čuje udare gromova u okolici,Rijeka je divljački hučala noseći granje i bila je na rubu poplave .gromovi su udarali a munje parale nebo.

Najednom začuje iz kuta sobe nepoznat glas "Ne boj se " i kao da je nešto bljesnulo u tom kutu. "Tvoj san bit će ostvaren" "Sresti ćeš svog zamišljenog mladića s kojim ćeš biti u braku, ako kroz sijedeća 333 dana izvršiš moju zapovjed" "Ja, ja , ja ne znam tko ste Vi jecala je djevojka "... i što moram napraviti?" " Ja sam tvoj glasnik. Znam želju koja te najviše muči . Ostvarit ćeš je. Moraš 3 puta dnevno naopačke iziči iz svoje kuće i

kad se vraćaš uči također naopačke - ne licem nego potiljkom k vani i prema unutra kada ulaziš" " Ali ,ali što ako se zabunim - zajeca djevojka" --- "Imaš mogućnost svijesno to ispraviti ako želiš ostvariti svoj san a ukoliko prekršiš jedan put od tri u danu sve se vraća na početak - zapamti i budi uporna rekne joj netko nepoznati kojeg u tami nije ni mogla vidjeti.

Svanulo je već davno a djevojka je bila u svom blaženom snu i začuje kucanje svoje stare majke. " Što je s tobom - što danas ne ustaješ ?? Da nisi bolesna ?" pitala se njerna majka.

" Ne , ne promuca djevojka " i ustane. Prisjeti se prošle noći i potrči naopačke preko kućnog praga. Majka je pozove da nađe grablje jer moraju ukloniti iz dvorišta svr što je rijeka noću nanijela.

Sva u žurbi djevojka utrči u kuću i sjeti se da je ušla pravilno kao oparena natraške iziđe iz kuće te natraške uđe opet u kuću na čuđenje svoje majke.

"Bolje da majci ništa ni ne govorim-jer tajna mora ostati tajna"- pomisli djevojka

Dani su prolazila , a djevojka bila strahovito uporna. 227 dana umre njena majka.Djevojka nije klonula. Ostavši sama značla je što i dalje mora raditi. Nadala se riječima koje je čula te noći za vrijeme oluje. 321 dana uvidi tragove nekog tko je konjem kruzio u blizini njene kuće i rijeke.329 dana bila je duboko u šumi berući gljive. Začuje topot konjskih kopita u trku i prodoran muški glas "Stoooooooj" Žurila je da što prije stigne tamo odakle je čula zvukove. Međutim nije vidjela ni konja ni konjanika. Vratila se svojoj kući puna pitanja tko li je to mogao biti?

332 dana ustane i naopačke iziđe bosa iz svoje trošne kućice i vidje u do vratku obješen veliku buket prekrasnih crvenih ruža. Bilo ih je 18 , točno koliki je bio i broj njenih godina. Ovo nešto znači , jako je sve znakovito ali imama još samo 1 dan izvršavati naredbu -. točnije pokoru.Potrči sva sretna prema rijeci što je toliko ustrajala želeći dodirnuti vodu jer samo voda i vrijeme su protjecali , a sve ostalo činilo joj se da stoji u tom dugom iščekivanju 333 dana.

Osjeti strašnu bol u uganutoj lijevoj nozi i jaukne da je sve uokolo odzvanjalo od njenog

povika. Padne na vlažnu zemlju. Podigne se i šepajući naopačke po prvi put uđe u kuću. Podigne se i

skakućući na jednoj zdravoj nozi unatraške ponovi njoj dobro poznate radnje.

Legne tužna ali ujedno i sretna ne mogavši oka sklopiti cijele noći dočeka novi za nju zadnji dan pokore.

Noga koja je bila bolesna izgledala je zastrašujuće, oteknuta, modra kao modro sukno, a bolna na svaki dodir. Plakala bi i smijala se od sreće. Ali zapovjed mora izvršiti, puno teže nego prethodnog dana djevojka što prije obavi svoja 3 rituala, Legne u krevet da bol bude podnošljivija.

Začuje topot konjskih kopita koji se sve više približavao njenoj kući. Konj sa konjanikom zastane točno pod njenim prozorom, a konjanik sav u sjaju sunca pokuca na njen prozor taman kada je ona uperila svoj pogled. I gle čuda bolesna lijeva noga bila je najednom zdrava, Djevojka ustane i otvori vrata. Njen dugo sanjani mladić zapravo pravi, pravcati princ stajao je preda njom. Sva ozarena baci mu se u zagrljaj.

On je podignei zajaši na konja i pivuče je k sebi u sedlo.

Odgalopirali su preko 7 brda i 7 gora do njegovog dvorca gdje su još jako dugo živjeli u sreći iveselju podižući svoje potomstvo.

A ova priča prepričava se i danas posvuda nakon dugo vremena od tog događaja u tom malenom selu na rubu šume uz rijeku.

Šarene oči Katarina

Bila je obitelj četveročlana, majka, otac i sin i kćerica. Živjeli su skromno i jednostavno, sretni i radosni i uživali su jedni u drugima. I kako to biva u životu, djeca su rasla i kad su imali dvije godine desila se nesreća, otac je poginuo u prometnoj nesreći. Djeca su osjećala nedostatak oca a majka je bila u velikoj brizi - kako će preživjeti jer nije bila zaposlena, kako će osigurati djeci napredak jer nije imala obitelj na koju se mogla osloniti. Majka je bila prisiljena potražiti posao kako bi imala za kruh i prehranu djece. Uskoro je sve krenulo, mogli su podmiriti osnovne potrebe i opet su bili sretni jer su bili skupa. Nakon dvije godine majka se naglo razbolila i umrla, a djeca su ostala sama i nitko nije imao o njima brinuti pa su ih dali u dom za siročad. Kada su bili u sirotištu, osjećali su se nesigurno i stalno su se držali za ruke. Jedan bez drugoga nisu nigdje išli, bili su povezani i ovisni jedan o drugome. Jednoga dana, došao je bračni par koji je želio usvojiti dječaka. Supruzi je zapelo za oko dvoje djece koje se drže za ruku, no budući da su željeli samo dječaka, a supruzi se svidio dječak (koji je imao šarene oči) i željela ga je posvojiti. Odgojitelji su rekli da su brat i sestra jako povezani, ali supruga nije odustajala. Na kraju su supružnici usvojili dječaka jer su odgojitelji htjeli zbrinuti barem jedno dijete. Djevojčica je ostala sama, žalosna i nesretna i od toga dana je stalno mislila na brata. Prolazile su godine, odrasla je udala se i rodila djevojčicu, ali od onoga dana u domu za siročad nije prestala misliti na brata i nadati se da će ga opet vidjeti. Njezina je kćerka imala šarene oči, zelene sa smeđim točkicama. Djevojčica je rasla, sretno su živjeli a jedne godine su išli na ljetovanje na more. Drugi dan na moru djevojčica je dobila visoku temperaturu pa su roditelji morali potražiti liječnika. Otišli su na pedijatriju i čekali u čekaonici kad im je sestra rekla da uđu u ordinaciju, majka je osjetila snažan nemir. Potom je došao liječnik koji je primijetio da djevojčica ima šarene oči. Liječnik se zainteresirao i počeo ispitivati majku od kud djevojčici šarene oči i postavljao je pitanja o njezinom životu. Majka je pričala o svome djetinjstvu te je spomenula brata u sirotištu. Liječnik je odjednom rekao: "Marijeta!" (mama se zvala Marijeta) na što je ona odgovorila: "Mladen!". Sve je bilo tada jasno. Brat i sestra su se ponovo spojili. Najinteresantnije je što Marijeta nikada nije odustala od svoga brata niti se prestala nadati da će ga vidjeti.

Jagina zelena bluza

Zlata Martinović

Jednom davno u jednoj zemlji na kraju svijeta i razuma završio je četverogodišnji rat. Oslobodilačka vojska je došla u malo mjesto. Od nekad bogatih seljaka vlasti su oduzele svu hranu, a pomoć koja je dolazila stanovništvu iz drugih zemalja dijelila se samo "podomnim" obiteljima. Neke stvari su bile dobro čuvane u magazinu, na tavanu s malim otvorom visoko pod krovom..

Jagina obitelj nije bila u milosti vlasti, i bila je prepuštena gladi i neimaštini. Jaga i njene sestre bile su već odrasle djevojke i patile su jer su većinom bile gladne i nosile su staru, iznošenu odjeću. Jedne večeri Jaga je čula dvije starije sestre kako se došaptavaju. Vidjela ih je kasnije te noći kako izlaze kroz prozor, uzimaju ljestve i nekud odlaze. Sutradan ih je vidjela kako dijele neke stvari i u smočnici se pojavila neka hrana.

Jaga je poželjela sebi nešto donijeti. Kad je pala noć polako je izašla kroz prozor, sama otišla po ljestve i kroz vlažnu travu bosa je krenula prema magazinu vukući teške ljestve. U blizini su bili stražari, ali ona se ipak uspjela popeti do otvora na tavanu. Pokušala je napipati vreće s hranom, ali je dohvatila samo jednu kutiju. Sretna, ali drhteći od straha i hladnoće, brzo se spustila niz ljestve i uputila kući.

Kad je svanulo, znatizeljno je otvorila kutiju u nadi da će naći nešto vrijedno i korisno. Razočarala se kad je vidjela neko rublje. Ali, na dnu kutije bila je jedna lijepa zelena bluza. Kad ju je obukla, prekrasno joj je stajala, "kao salivena". Pogledala se u malo ogledalo i bila je presretna. Bilo je to prvi put da je na sebi imala nešto novo i lijepo. Imala je sedamnaest godina i prvi put se svidjela samoj sebi.

Majka i sestre su je vidjele pred ogledalom. Netko je rekao: "Šta će tebi tako lijepa bluza. Ti si još derište. Daj tu bluzu ovamo. Daćemo je strini. Ona ima kćer za udaju." Plaćući, Jaga se rastala od bluze. Kad ju je vidjela na debeloj strininoj kćeri, bluza nije imala ni oblik ni ljepotu.. Sa suzama u očima zarekla se da će jednoga dana opet imati tako lijepu zelenu bluzu. Puno je putovala i tražila pravu nijansu zelene boje.. Svojoj kćeri je pripovjedala priču o zelenoj bluzi, a ja Vam je pričam vama..

Lijeva bajka ili kako ne uloviti ribicu

Sanja Vuković

Jednom davno iza sedam gora i sedam mora življaše jedno posebno kraljevstvo. U tom kraljevstvu svi bijahu ljevoruki, svi alati su bili za ljevake, pisahu zdesna prema lijevo, sva vrata otvarala su se prema lijevo. Svi su bili sretni i zadovoljni jer su imali kralja i kraljicu koji su mudro vladali i brinuli se o svima. U blizini je bilo tamno zagonetno jezero obrubljeno šumarkom u kojem su lovili ribu, a također su tkali prekrasne tkanine.

Jedne noći kraljica je sanjala da se u jezeru nalazi prelijepa ribica i čim se probudila istkala je zlatnu mrežu želeći je uhvatiti.

U noći punog mjeseca išuljala se iz dvorca dok su dvorjani drijemali, usnuli uz svjetlo svjeća sjedeći na naslonjačima ispred kraljevskih odaja. Noseći zlatnu mrežu sva u radosnom iščekivanju ispod neba osutog zvijezdama, kraljica je prošla kroz šumarak dok joj je Mjesec osvjetljavao put. Bacila je mrežu u tamnu vodu koja se ljeskala u mraku. Osjetila je da se nešto uhvatilo ali kada ju je izvukla, mreža je bila prazna, samo su se prelijevale boje koje je ostavila ribica.

Nakon sedam dana i noći kraljica ponese najukusnije školjke iz kraljevske trpeze i udicu i baci udicu sa školjkom kao mamcem u jezero, nadajući se da se ribica uhvatiti. Nit se samo zatresla a kad je kraljica izvadila udicu bila je prazna, samo se prelijevala u bojama. Čarobna ribica se nije dala uloviti.

Prođe još tjedan dana i u noći mlada kraljica sazove dvije lijepe dvorjanke te poneseše zlatnu mrežu i najljepši i najraskošniji fenjer. Ovaj put, pomisli kraljica, ribica neće moći odoliti radoznalosti da ne pogleda što to tako svijetli, a dvorjanke će dobro raširiti mrežu. Tamna se voda ljeskala a lahor je lagano ljuljao krošnje okolnog drveća kojeg su se samo mrke siluete nazirale u tami. Bacale su mrežu i izvlačile i bacale sve do zore. Ribica se sakrila na dno jezera.

Razočarane vratiše se u dvorac, i kraljica se vrati u svoje odaje pokraj dvorjana i uz kralja muža koji je svo vrijeme čvrsto spavao. Uznula je i ona i u snu joj se obratila čarobna ribica.

- Kraljice, kraljice, zašto me želiš uhvatiti, zašto bacaš mrežu i udice i remetiš jezero
- Zato što se divim tvojoj ljepoti, odgovori kraljica.
- Moje je mjesto u jezeru, uzvratila ribica i pobježe u najdublje jezero dok je iza nje ostao samo sjaj koji se prelijevao u duginim bojama, zatitrao i nestao.

I tako su prošli mjeseci i kraljica je pomalo zaboravila na svoju neostvarenu želju. A onda jednog dana u cijelom kraljevstvu započe slavlje, kraljica i kralj su dobili bebu. Bio je to zdrav dječak, lijep i veseo. Mali kraljević je lijepo napredovao, ali malo pomalo je sve više i više izgledalo nezamislivo, a to je da je dječak dešnjak. Mišljahu prvo da im se učinilo i da to nije moguće, međutim kako je vrijeme prolazilo, bilo je to sasvim jasno i dvorski liječnik je to i potvrdio. Čuvši to, kralj i kraljica su rasporeili svoje haljine od jada. Kralj je ljutito okupio dvorske vitezove te su odjahali u lov praćeni topotom kopita i lavežom pasa. Kraljica je otišla do obale jezera neutješno plačući. Pratila su je dvorske dame ali kraljica je bila neutješna i plakala je cijeli dan i cijelu noć. U ponoć se pojavi prekrasna šarena ribica:

- O, zašto si mi to učinila, kraljica zavapi. - Znam da je to tvoje djelo da je kraljević dešnjak. O kako će jednog dana vladati kraljevstvom kad mu je sve naopako. Kako će biti vojskovođa sa isukanim mačem, kako će držati žezlo, zar u desnoj ruci? Tko je to vidio... jecala je kraljica.
- Kraljice, sama si to tražila, to ti je zato što si me pokušavala uloviti, uzvratila ribica. Rekla si da želiš da ljepota postane svima vidljiva. Moje mjesto je u jezeru gdje je moja snaga.

Ono što kraljica nije znala, taj divni sjaj koji je ostajao u mreži kad god je pokušavala uhvatiti ribicu je krhak kao krila leptirova, koja su osuta šarenim prahom za njihovu zaštitu. Kada se ta boja troši, ribica gubi snagu.

Dječak je malo pomalo rastao u raskoši dvora, unatoč tome njegovo djetinjstvo nije bilo bezbrižno. U svoj toj raskoši nije bilo vremena za rasonodu i užitke, morao je od malih nogu prolaziti obuku za budućeg monarha. Povijest, diplomacija, jezici, strategija i taktika, to ga je sve zanimalo i u svemu je uživao, ali je učio mačevanje lijevom rukom što ga je silno zamaralo jer je izgledao nespretno. Budući kralj koji drži mač u desnoj ruci - to je bilo nešto nečuveno! Utočište je nalazio u potkrovlju dvorca gdje ga nitko nije tražio. Među starim škrinjama ispod prozora provodio puno ugodnog vremena crtajući desnom rukom kada ga nitko nije vidio.

Kad je kraljević odrastao, sve češće je pomišljao - ako ću biti kralj, trebam moći u vladati suvereno, a ne onako kako kaže kraljica majka, kancelari i komornici, dvorjani, puk i običaji! Ako nije moja riječ zadnja, kakav sam to kralj?

Kralj i kraljica su primjećivali da je sve češće zamišljen i neraspoložen, ali su to pripisivali njegovoj mladoj dobi.

Noć uoči svog 21 rođendana mladić je proveo na svom tavanu okružen mnogim svojim lijepim crtežima. A onda pred zoru, najednom je zgrabio svoje crteže i krenuo odlučnim korakom, žurno uzjahavši svog konja napustio je dvorac ne osvrćući se, nije niti primijetio da mu je nekoliko crteža putem ispalo.

Ujutro se kraljica probudila u namjeri da se rano krene odijevati za veliko rođendansko slavlje povodom sinovog rođendana, ali je prije toga otišla u prinčevske odaje gdje je zatekla prinčev raskošni krevet netaknut! O, gdje je princ, razbudila je cijeli dvor svojim zapomaganjem. Brzo je poslala paževe u konjušnicu a oni se vratiše s viješću da niti konja nema. Što ćemo sada? Brzo za njim, pomisli kraljica i spusti se ispred dvorca a tamo ugleda neke komade papira razasute kako ih lahor raznosi. Uzme ih u ruku, a kad tamo, prekrasni crteži, a u potpisu - kraljević!

U tom času sjeti se kraljica što joj je pred 21 godinu čarobna ribica rekla, i kako ju je htjela uloviti tako da ljepota postane svima vidljiva! Evo ljepote, u obliku ovih lijepih crteža, shvati kraljica. O čarobna ribice, ja sam mislila da me kažnjavaš, a ti si mi ispunila želju! Dat ćemo ove crteže uokviriti i postaviti u glavnu dvoranu! Napraviti ćemo kraljevski proglas i razglasiti po cijeloj kraljevini koja je moć desne ruke, povikaše dvorski savjetnici, a kralj se obraduje i potvrdi neka se tako napravi.

Na sve četiri strane kraljevine izjahaše kraljevski izaslanici koji su objavili vijesti, a kad je glas došao do kraljevića on se vrati, te su u čast njegovog povratka napravili kraljevsku proslavu s vatrometom koja je bila tako raskošna i svečana da se poslije o njoj pričalo i prepričavalo s koljena na koljeno, a kraljević je, kad je došlo njegovo vrijeme, zasjeo na prijestolje sa svojom mladom kraljicom i vladaše tako čvrstom desnicom svojom, na divljenje cijelog kraljevstva! I živješe svi sretno i zadovoljno za svog svojeg dugog života. A crteži koje je kao mladić nacrtao, i danas vise raskošno uokvireni u najvećoj dvorani.